

Udtryk —, som er meget forskjellig fra, hvad vi Andre forstaa ved Decentralisation, thi det ærede Medlems Decentralisation gaar ud paa at decentralisere Administrationen i Forhold til Ministeriet, hvorimod den Decentralisation, som vi Andre ønske, gaar ud paa saa vidt som muligt at frigjøre Forholdet fra Administrationens og Regeringens Ledelse og Indblanding. Jeg kan ikke tro, at Folkethinget, for hvem den Tante, som det ærede Medlem fremsatte, er meget ny og fremmed, vil følge ham deri. Han gav os mange interessante Oplysninger til Begrundelse deraf; men jeg tror forøvrigt ikke, at disse Oplysninger vare nye for ret mange Medlemmer, thi de staa allesammen i Statshaandbogen, og den er jo ret vel bekendt for os Alle. Vi vide Allesammen meget godt, hvorledes disse Forretninger ere sammenhobede paa de forskjellige Departementschefer's Hænder; men jeg vil tillade mig at bemærke, at Meningen med Departementscheferne jo ingenlunde er den, at skabe en dobbelt, en 2den Behandling af alle Sagens Enkeltheder. Naar det har udviklet sig i denne Retning, saa kan det jo være af forskjellige Aarsager. Det kan enten være paa Grund af, at de forskjellige Departementschefer have Lust til at blande sig i Enkelthederne, eller fordi der er Kontorchefer, som maaske ikke ere fuldt stiftede til deres Døer, og det kan maaske ogsaa have andre Aarsager; men dette var jo ikke Meningen med Departementschefsinstitutionen, og allerminst med Departementschefsinstitutionen, saaledes som den blev hævet ved Loven af 1870. Da var det netop Meningen, at Departementscheferne eller Direktørerne, som man vilde have kaldt dem dengang, skulde være Ministrenes administrative Raadgivere, idet Detaillerne skulde overlades til Kontorcheferne. Det var egentlig Kontorcheferne, som skulde bevare hele Traditionen i alle disse mangfoldige Enkeltheder, som udgjøre Administrationen, og dersom man vilde sammenligne vort Land med England, saa tror jeg, man maa sige, at vort Land er saa lidet, at hvad der i England udtræver en Departementschef med flere Kontorchefer, kan i Danmark besørges af een Kontorchef, naar man ikke har denne usalige Tilbøielighed til at trække Alt ind under Administrationen og gaa i denne uendelige Detail, en Tilbøielighed, som maaske er temmelig udviklet i vor Administration. Der er et enkelt Punkt, som er nyt, og som jeg vil sige et Par Ord om, det er om Statstilskudet til Bestillingsmændenes Pension. Det er en ny Forhøielse af deres Løn. Jeg beklager, at Regeringen ikke har set sig istand til at opgjøre, hvor meget den andrager, saa at vi kunne se denne Forøgelses Størrelse i Tal, ligesom vi kunne se de øvrige Forøgelser. Jeg er ikke istand til at regne ud, hvormeget det vil blive, men det er sikkert ikke saa lidt. Hvorvidt man nu vil gaa den Vej eller ikke, det har i og for sig ikke meget at betyde, naar man gaafte simpelt ved, at det er et Tillæg.

Spørgsmaalet bliver, hvor stort Tillæg man vil give, og saa er det en underordnet Sag, under hvilken Form man vil give Tillæget. Men jeg vil fremhæve, at, naar den Forhøielse, som ved denne Lov i det Hele taget er foreslaaet sammenlignet med Loven af 1870, samt for Krigs- og Marineministeriets Vedkommende med den hidtil gjældende Tilstand, naar denne Forhøielse i det Hele taget andrager 28 $\frac{1}{2}$ pCt., saa vil Forhøielsen, dette Tilskud iberegnet, blive over 30 pCt., altsaa henved en Tredebiedel af hele Lønnen. Dette er en Forhøielse, som jeg ikke kan antage, der er nogensomhelst Jøite til at gaa ind paa, naar man stiller sig paa Standpunktet fra 1870, og det mener jeg, at Folkethinget i det Væsentlige maa fastholde.

Jørgensen: Den Sætning, at vi skulle lønne vore Embedsmænd saaledes, at vi kunne faae veluddannede Mænd, som ere istand til at varetage deres Embede, kunne vi vist allesammen understøtte. Det er vist Alle enige om, at det vilde være til størst Skade for os selv, hvis vi ikke gavede saadanne Lønninger, at vi kunde have vel uddannede Mænd, der kunne bestyre deres Embede. Hvad vil man vel sige om den Husbond, som ikke vilde give sine Tjenere en saadan Løn, at han kan faae Folk, som kunne bestyre deres Sager ordentlig. Det vilde komme til at gaa udover ham selv. Embedsstanden er i Virkeligheden Folkets Tjenere. Embedsmændene have søgt Embederne og Lønnes derfor, og som Følge heraf skulle de ogsaa bestyre dem forsvareligt. Nu er Sagen den: om vi give saadanne Lønninger, at vi kunne have gode Embedsmænd? Det gjøre vi efter min Mening. Det er vist ikke Tilfældet, at der er Mangel paa Ansøgere; nei, der har endog saa vist sig Ansøgere i Overflodighed. Hvis det skulde vise sig, at der i enkelte Fag var en saadan Stilling, at der ingen Ansøgere kom, da vilde jeg raade til, at vi gavede høiere Løn. Jeg tror nu heller ikke, vi ville skade os selv, hvis vi ikke i Almindelighed forhøiede Lønningerne. Vi kunne maaske snarere ikke alene tjene os selv slet, men ogsaa de Folk, der søge Embeder, hvis vi give altfor høie Lønninger, da der saa bliver altfor mange Ansøgere og Folk bleve altfor gamle, inden de kunde faae Embede. — Jeg har egentlig taget Ordet for at vise, hvorledes Stillingen var i 1870, og hvorledes man i 1868—69 og i 1869—70 betragtede Lønningslovene, da de vare til Behandling. Da var det den almindelige Mening her i Thinget, at Lønningerne i Virkeligheden vare for store, og det ikke alene fra Venstres Side, hvortil jeg hører, men ogsaa fra Højres. Der faldt dengang Udtalelser fra Mænd, hvis Stemme vistnok har stor Vægt ikke blot for den ærede Minister, men ogsaa for det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilde), det var nemlig det daværende Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds,